

Богатото богородично наследство на Кармила

Послание на Светия отец Папата по случай посвещаването на 2001 г. на Пресвета Богородица Кармилска

Нарамникът представлява блестящ синтез на богородичната духовност, която подхранва набожността на вярващите.

Двата клона на Кармила – древният и реформираният – посветиха 2001 г. на Пресвета Богородица Кармилска. По този случай, който съвпада и със 750-годишнината от получаването на нарамника, папа Йоан-Павел II изпрати послание до почитаемите отци Джоузеф Чалмерс – генерален настоятел на Ордена на братята на Блажената Дева Мария от планината Кармил, и Камило Мачизе – генерален настоятел на Ордена на босите братя на Блажената Дева Мария от планината Кармил.

До почитаемите отци

Джоузеф Чалмерс,

генерален настоятел на Ордена на братята на Блажената Дева Мария от планината Кармил

и Камилио Мачизе,

генерален настоятел на Ордена на босите братя на Блажената Дева Мария от планината Кармил

1. Провиденческото благодатно събитие, каквото юбилейната година представлява за Църквата, ни кара да гледаме с упование и надежда пътя, по който тръгнахме в новото хилядолетие. „В началото на новия век – както вече писах в апостолическото писмо *Novo millennio ineunte* – нашата крачка трябва да бъде бодра. Светата Дева ни придружава по този път. Именно на нея [...] посветих третото хилядолетие“ (58). Ето защо с дълбока радост разбрах, че Кармилският орден и в двата си клона – древният и реформираният – желае да изрази синовната си любов към своята покровителка, като посвети 2001 г. на Света Богородица, наричана още Цвете на Кармила, Майка и Водителка по пътя на светостта. По този повод мога само да отбележа щастливото съвпадение: честването на тази Мариина година от целия Кармил се провежда, съгласно една почитана традиция на Ордена, по повод 750-годишнината от получаването на нарамника. Става дума всъщност за честване, което за цялото кармилско семейство представлява чудесен повод не само за утвърждаването на

неговата богородична духовност, но и за задълбочаването на начина на живеене на тази духовност – все повече в светлината на значението, което Девата, Майка на Бога и на хората, заема в тайната на Христос и Църквата, тъй че да бъде следвана тази, която е „Звезда на благовестието“ (вж. *Novo millennio ineunte*, 58).

2. Различните поколения на Кармила – още от неговото създаване до наши дни – по своя път към „светата планина, Исус Христос, нашия Господ“ (*Римски часослов, от Литургията в чест на Пресвета Богородица Кармилска на 16 юли*) са се стремили да следват с живота си примера на Мария.

Ето защо в Кармила и във всяка душа, движена от нежна обич към Пресветата Майка, процъфтява съзерцанието на тази, която още от самото начало съумя да се отвори за Божието слово и да бъде послушна на Неговата воля (срв. Лук. 2:19-51). Всъщност Мария, възпитавана и формирана от Светия Дух (Лук. 2:44-50), беше способна да разчете собствената си история във вярата (Лук. 1:46-55) и послушна на Божиите внушения, „измина пътя на вярата и вярно съхрани единението със своя Син чак до Кръста, където застана не без Божия промисъл (Йоан 19:25), и страда дълбоко със своя Единороден Син, и се присъедини към Неговото жертвоприношение с майчиното си сърце“ (*Lumen gentium*, 58).

3. Съзерцанието на Пресвета Богородица ни я представя като внимателна Майка: тя вижда израстването на своя Син в Назарет (Лук. 2:40-52), следва го по пътищата на Палестина, присъства на сватбата в Кана (Йоан 2:5). В подножието на Кръста тя става Майката, съпричастна с Неговата жертва и дадена на всички хора тогава, когато Исус Сам я поверява на своя любим ученик (Йоан 19:26). Като Майка на Църквата Пресветата Дева е свързана с учениците, *постоянстващи в молитвата* (Деян. 1:14); като „Новата Ева“ тя изживява предварително онова, което ще се осъществи един ден за всеки от нас в пълната радост на живота в Светата Троица. Мария е взета в Небето, откъдето простира своя покров на защита и милосърдие над своите чеда по време на тяхното поклонничество по пътя към светата планина на славата.

Подобно съзерцателно поведение на духа и сърцето ни отвежда до благоговение от опита на вяра и любов на Девата, която живее вече това, което всеки верен желае и се надява да осъществи в тайната на Христос и Църквата (вж. *Sacrosanctum Concilium* 103; *Lumen gentium* 53). Точно по тази причина кармитите и кармитките с пълно право са избрали Мария за своя покровителка и духовна майка, която носят винаги в сърцето си, нея, Пречистата Дева, която води всеки към свършеното познание и подражание на Христа.

По тази причина процъфтява духовното общение, което прави да расте все повече близостта с Христос и Мария. За членовете на кармилското

семейство Мария – Девицата Майка на Бог и човечите – е не само образец за подражание, но и нежно присъствие на една майка и сестра, на която даваме доверието си. Св. Тереза Исусова увещава с право: „Подражайте ѝ, помислете колко голямо трябва да е величието на тази Владичица и какво благо е да я имате за покровителка“ (*Вътрешният замък* III, 1, 3).

4. Този наситен богородичен живот се изразява в доверителната молитва, във въодушевената възхвала и в старателното подражание и ни помага да разберем, че най-съвършената форма на преклонение пред Пресветата Дева, изразена в скромния знак на нарамника, е посвещаването на нейното Пренепорочно сърце (вж. Пий XII, писмо: *Neminem profecto latet* [11.02.1950]; *Lumen gentium* 67). По такъв начин в сърцето се развива общение и растяща близост със Светата Дева, „като нов начин да се живее за Бога и да се продължи тук, на земята, любовта на Сина Исус към Неговата майка Мария“ (*Поучения* XI/3, 1988 г.). Така, според израза на блажения кармилски мъченик Титус Брандсма, се поставяме в дълбока хармония с Мария, Богородица, предавайки като нея божествения живот: „На нас също Господ ни изпраща Своя Ангел [...], ние също трябва да приемем Бог в сърцето си, да Го носим вътре в него, да Го храним и да Му помогнем да расте вътре в нас, така че Той да се роди от нас и да живее като Бог-с-нас, *Емануил*“.

Това богато богородично наследство на Кармила се е превърнало с течение на времето – чрез разпространението на преклонението пред светия нарамник – в съкровище за цялата Църква. Поради своята простота, човешка стойност и връзката си с ролята на Мария за Църквата и за човечеството тази набожност беше приета задълбочено и от мнозинството на Божия народ и намери своя израз в празника на 16 юли, приет в литургичния календар на Вселенската църква.

5. Знакът на нарамника е красноречив синтез на богородичната духовност, която подхранва набожността на вярващите, като ги прави чувствителни към изпълненото с обич присъствие на Мария в техния живот. Нарамникът е по същество „дреха“. Този, който го получава, е включен или присъединен повече или по-малко към Кармилския орден, посветил се да служи на Мария за доброто на цялата Църква (*Ритуал за благославяне и полагане на нарамника*, утвърден от Конгрегацията за божествените култове и дисциплината на тайнствата, 5.01.1996 г.). Този, който облича нарамника, е следователно въведен в земята на Кармила, *за да се храни с нейните плодове и с богатата ѝ* (Йер. 2:7) и за да вкуси от нежното и майчино присъствие на Мария във всекидневното си задължение да се облича вътрешно в Исус Христос и да го изразява по най-жив начин в себе си за благо на Църквата и на цялото човечество.

Следователно истините, които се съдържат в знака на нарамника, са две: от една страна, постоянното покровителство на Пресветата Дева не само по житейския ни път, но и при нашето преминаване към пълнотата на небесната слава; от друга страна, съзнанието, че преклонението пред Дева Мария не може да се ограничи с молитви и отделни жестове на почитание в нейна чест, но трябва да стане „дреха“, т. е. постоянна насока на собственото ни християнско поведение, изтъкано от молитва и вътрешен живот чрез честото практикуване на тайнствата и конкретното упражняване в дела на духовно и телесно милосърдие. По този начин нарамникът става знак за „съюз“ и взаимно общение между Мария и вярващите. И наистина, по съвсем конкретен начин се извършва актът, с който Исус на Кръста поверява Своята майка на Йоан, а чрез него – на всички нас, и с който поверява любимия Си апостол и всички нас на Мария като на наша духовна Майка.

6. Свидетелствата за святост и мъдрост на многобройните светци и светици на Кармила, израснали под закрилата на Мария и нейното покровителство, представляват блестящ пример за тази богородична духовност, която вътрешно извайва човека по подобие на Исус, Първороден сред множество братя.

Аз също нося отдавна върху сърцето си нарамника на Кармила. Заради любовта, която изпитвам към нашата обща Небесна Майка, чието покровителство усещам постоянно, пожелавам тази Мариина година да помогне на всички монаси и монахини на Кармила и на набожните вярващи, които я почитат синовно, да растат в нейната любов и да излъчват в света присъствието на тази „жена на мълчанието и молитвата“, призовавана като Майка на милосърдието, Майка на надеждата и благодатта.

С тези пожелания давам на драго сърце моята апостолическа благословия на всички братя, сестри и миряни от Кармилското семейство, които не щадят силите си, за да разпространяват сред Божия народ истинската любов към Мария, Морска звезда и Цвете на Кармила!

Йоан Павел II
Ватикан, 25 март 2001 г.
(източник: интернет)